

Arrest

nr. 224 886 van 13 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 maart 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij op 20 maart 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, zich op onbekende datum aanbiedt te Merelbeke en dat de verwerende partij het Schengen Information System heeft geconsulteerd. Dit leverde een treffer op vanwege de Tsjechische autoriteiten. Vervolgens vragen de Belgische autoriteiten op 20 september 2018 het volgende aan de Tsjechische autoriteiten:

"Dear colleague's,

A/m person wants to register at the City Hall from Merelbeke.

Please inform us about the reason for your alert, date of validity and expiry of the measure and if this person has come under criminal notice.

Thank you for your cooperation.

Best regards"

Op 24 september 2018 leggen verzoeker en zijn Belgische partner S.V. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Merelbeke een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 26 september 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belg.

Op 27 september 2018 antwoorden de Tsjechische autoriteiten het volgende:

"Dear colleagues,

please be informed that a/m person has valid entry ban based on the judgment of District court Praha 6, ref. no. 16T 142/2017, issued on 6. 9. 2015 in connection with decision of City court in Prague dated 23. 3. 2016, ref. no. 9To 93/2016, which came into force on 23. 3. 2016. The person was found guilty of Forgery and Alteration of Public Documents and sentenced to 1 year of imprisonment unconditionally and to 5 years of expulsion. The measure is valid from 21.10.2016 to 21.10.2021."

Op 18 maart 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.09.2018 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): A. (...)

Nationaliteit: Iran

Geboortedatum: (...).1981

Geboorteplaats: M.

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Er werd een aanvraag gezinshereniging ingediend op 26.09.2018 (bijlage 19ter) als partner van de genaamde S. V. (...) (RR: xxx) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Om deze in overweging te kunnen nemen dient aan twee ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan te worden. Enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Tsjechische autoriteiten voor een periode van vijf jaar dewelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 21.10.2021. Betrokkene werd door Tsjechië CZ0000006397436000001 ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van

Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd hem betekend op 23.03.2016.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een wettelijke samenwoning is aangegaan met V. S. (...). Een wettelijke samenwoning geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene's partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Tsjechische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

"Verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep.

Zij maakt in feite het onderwerp uit van een SIS-rapport van de Tsjechische autoriteiten op basis van artikel 24 S.I.S. II en is daarom onderworpen aan een inreisverbod op het Schengengrondgebied.

De betwisting van de bestreden beslissing is onwettig omdat dit verzoek probeert om een duidelijk illegale situatie legaal te maken. Het nastreven van een inbreuk makende situatie maakt het beroep onontvankelijk bij gebrek aan een gerechtvaardigd belang. Zie daarvoor het arrest 126.483 van 16 december 2003, Monial ¹. Deze rechtspraak verwijst dat « het enig effect van dit verzoek zou zijn om een eerdere illegale situatie te herstellen ».

Verzoekende partij tracht met haar verzoek tot nietigverklaring, een onregelmatige feitelijke situatie met een juridische situatie te doorbreken, haar belang is dus onwettig²."

3.2. Deze exceptie van de verwerende partij kan niet worden bijgetreden en gaat voorbij aan de rechtspraak van het Hof van Justitie in het arrest *K.A. e.a. t. Belgische Staat* van 8 mei 2018, nr. C-82/16.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *K.A. e.a. t. Belgische Staat* van 8 mei 2018, nr. C-82/16, voor recht gezegd dat: *“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden ontnomen. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”* (eigen onderlijning)

Hieruit blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, *in casu* tussen verzoeker en zijn Belgische partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, teneinde na te gaan of deze Belgische partner zou kunnen gedwongen worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Daarnaast houdt de bestreden beslissing een antwoord in op een door verzoeker ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belg en in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het inreisverbod dat ten aanzien van verzoeker door de Tsjechische autoriteiten werd genomen.

De bespreking van de exceptie hangt dan ook nauw samen met de bespreking van de middelen. Zonder een onderzoek van de middelen kan niet zonder meer worden geconcludeerd dat verweerder, na een vernietiging van de bestreden beslissing, geen andersluidende beslissing zou kunnen nemen en dat verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

De exceptie opgeworpen door de verwerende partij wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 19 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende levenspartner, met wie hij te Merelbeke samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“(…)”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Dat de beslissing verzoeker betekend, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn levenspartner en haar kinderen in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat de beslissing dd. 18.03.2019, niet in verhouding is tot het recht op eerbiediging van het familieleven. Terwijl verzoeker, als familielid van een Belg, door zijn aanvraag gezinshereniging expliciet zijn recht op familieleven inroept, doet verweerder geen enkele afweging van de belangen van verzoeker waardoor dus afbreuk wordt gedaan aan het artikel 8 E.V.R.M."

4.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Het eerste middel voert de schending aan van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het tweede middel voert de schending aan van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het artikel 20 VWEU, van het artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het rechtzekerheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de manifeste beoordelingsfout en van het machtsmisbruik.

Voorafgaand: Onontvankelijkheid van bepaalde onderdelen van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.³

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.⁴

Verzoekende partij voert dan wel een schending aan van het rechtzekerheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het machtsmisbruik, van de motiveringsplicht, van een manifeste beoordelingsfout, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Ten aanzien van het eerste middel.

Stelling verzoekende partij

Verzoekende partij is van oordeel dat het gevolg van de bestreden beslissing op haar samenwoning met haar levenspartner een verregaande ingreep op haar recht op een privé-en gezinsleven is en derhalve een schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij is meent dat verwerende partij geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Verzoekende partij is stelt ten slotte dat verwerende partij geen enkele afweging van de belangen van verzoekende partij doet waardoor dus afbreuk wordt gedaan aan het artikel 8 EVRM.

Weerlegging

1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient Uw Raad in de eerste plaats na te gaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is.⁵ Verder wijst verwerende partij er op dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

2. Ten aanzien van een eerste toelating op het grondgebied van het Rijk, en niet bij het einde van het verblijf, heeft het EHRM gemeend dat er geen sprake kan zijn van een inmenging en dat er bijgevolg geen onderzoek nodig is op basis van de tweede paragraaf van het artikel 8 in die zin dat er geen nood

is om na te gaan of verwerende partij een gewettigd doel nagestreefd werd en of deze maatregel evenredig was ten aanzien van dit doel⁶.

In dit geval acht het EHRM dat het desalniettemin gepast voorkomt om te onderzoeken of de overheid gehouden is tot een positieve verplichting tot het behoud of de ontwikkeling van het privé en/of gezinsleven.⁷

Aangaande deze toetsing met betrekking tot het bestaan of ontbreken van deze positieve verplichting, heeft het Europees Hof geoordeeld dat:⁸

«(...) de Staat moet een juist evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel. In beide gevallen geniet de staat echter een zekere beoordelingsmarge. Bovendien legt artikel 8 geen algemene verplichting op aan een staat om de keuze van immigranten voor hun land van verblijf te respecteren en om gezinshereniging toe te staan op het grondgebied van dat land. (...) De factoren waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk is verstoord, de mate waarin de betrokken personen banden met de betrokken verdragsluitende staat hebben, of er sprake is van onoverkomelijke hindernissen voor het gezin dat in het land van herkomst van een of meer van de betrokken personen woont en of er elementen zijn van controle van de immigratie (bijvoorbeeld precedents voor schendingen van immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die voor uitsluiting doorwegen (Solomon tegen Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is of het gezinsleven in kwestie ontwikkeld werd in een periode waarin de betrokken personen wisten dat de situatie met betrekking tot de immigratieregels van een van hen zodanig was dat het duidelijk was dat het behoud van dit gezinsleven in het gastland van meet af aan precair zou zijn. Het Hof heeft eerder geoordeeld dat, wanneer dit het geval is, alleen in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de verwijdering van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 vormt.»⁹

Verzoekende partij werpt geen enkele onoverkomelijke hindernis op om het voorgehouden privé –of gezinsleven (desgevallend tijdelijk) verder te zetten in het land van herkomst.

Bovendien hebben partijen er voor gekozen om een gezin te stichten terwijl de verblijfsspositie van verzoekende partij ongetwijfeld onzeker was. Verzoekende partij heeft zich inderdaad illegaal op Belgisch grondgebied gevestigd, zodat zij niet onwetend kon zijn dat het nastreven van een privé-en gezinsleven op Belgisch grondgebied een uiterst precair karakter heeft.

Omwille van deze redenen dient men bijgevolg vast te stellen dat de overheid geen enkele positieve verplichting had ten aanzien van verzoekende partij om te verblijven in het Rijk.

3. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.¹⁰

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.¹¹ Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.¹²

Verder kan men vaststellen dat de bestreden beslissing afgeleverd is zonder bevel om het grondgebied te verlaten. In deze zin heeft verzoekende partij geen belang bij het inroepen van de schending van artikel 8 van het EVRM vermits de bestreden beslissing het uiteenvallen van de familiale cel tot gevolg kan hebben. De opgeworpen grief is voorbarig.

4. Het dient te worden aangegeven dat slechts een wettigheidscontrole uitgevoerd dient te worden op de bestreden beslissing.

Uw Raad mag zijn beoordeling niet substitueren met die van verwerende partij.

5. In het op heden voorliggende beroep werpt verzoekende partij op dat zij “nu niet in België kan blijven bij haar levenspartner en haar kinderen en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing”.

Met betrekking tot het bestaan van een privé-en gezinsleven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel ander element toevoegt.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een wettelijke samenwoning is aangegaan. Het feit dat verzoekende partij in België een wettelijke samenwoning wenst aan te tonen, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

7. Bovendien dient ook vastgesteld te worden dat verzoekende partij niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 voldoet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

4.1.3.1. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner S.V., met wie hij wettelijk samenwoont niet betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan

evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende uiteengezet:

"Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een wettelijke samenwoning is aangegaan met V. S. (...). Een wettelijke samenwoning geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf.

Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden."

Verzoeker toont niet aan dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat *"uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten."*

Tevens hebben verzoeker en zijn partner hun gezinsleven ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert bevat de bestreden beslissing in de afweging wel overwegingen inzake zijn belangen: de wettelijke samenwoning van verzoeker met zijn Belgische partner wordt vermeld, er wordt hieraan toegevoegd dat dit op zich geen recht geeft op verblijf en er wordt onderzocht of verzoekers Belgische partner zodanig afhankelijk is van verzoeker zodat de naleving van het inreisverbod door verzoeker voor verzoekers partner als gevolg zou hebben dat zij hem zou moeten vergezellen, *quod non*. Er wordt dus niet enkel rekening gehouden met de belangen van de Belgische Staat.

Er wordt ook benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *in casu* niet aangetoond.

4.1.3.2. Verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

4.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"II. Tweede middel : schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 20 VWEU, van het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het rechtszekerheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de motiveringsplicht

Manifeste beoordelingsfout

Machtsmisbruik

1.

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een nog steeds van kracht zijnde inreisverbod voor het Schengengrondgebied genomen door de Tsjechische autoriteiten voor een periode van 5 jaar, hem betekend op 23.03.2016.

Dat immers uit de “oproeping tot uitwijzing uit de Tsjechische Republiek” dd. 7.10.2016 slechts betrekking heeft over het verlaten van de Tsjechische Republiek gedurende een periode van 5 jaar en niet over het Schengengebied (cf. stuk 2).

Dat bovendien verweerder onterecht stelt dat deze beslissing hem zou op 23.03.2016 zijn betekend.

Dat immers pas op 23 maart 2016 een vonnis werd gewezen door de gemeentelijke rechtbank te Praag (cf. stuk 3) waardoor op 7 oktober 2016 een “oproeping tot uitwijzing uit de Tsjechische Republiek” werd genomen t.a.v. verzoeker.

Dat door verweerder in de bestreden beslissing geenszins wordt aangetoond wanneer deze “oproeping tot uitwijzing uit de Tsjechische Republiek” verzoeker werd betekend.

Dat derhalve verweerder geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft uitgevoerd alvorens verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf te betekenen.

2.

In tweede instantie merkt verzoeker op dat verweerder onterecht de facto weigert verzoekers aanvraag tot verblijf “in overweging te nemen” wegens het vermeende inreisverbod.

Dat immers de verzoeker beslissing tot weigering van verblijf een weigering tot in overwegingname van de verblijfsaanvraag inhoudt.

Dat evenwel geen enkele wettelijke bepaling verhindert, ingevolge een inreisverbod of bevel om het grondgebied te verlaten, een aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 40ter Vw. in België in te dienen.

Dat geen enkele wettelijke bepaling een eerder opgelegd inreisverbod als een geldige motivatie voorziet om een aanvraag tot verblijf in niet overweging te nemen.

Overigens heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld dat het artikel 20 VWEU zich verzet tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt/niet in overweging neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

3.

In casu tracht verweerder volledig onterecht het onderzoek ten gronde van de verblijfsaanvraag van verzoeker volledig (mede) te omzeilen door te stellen dat er een inreisverbod is en geen zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn wettelijke levenspartner bestaat waardoor aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Verzoeker merkt op dat verweerder zonder enige verdere motivatie/bewijs poneert dat er geen zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn wettelijke levenspartner zou bestaan waardoor aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Verzoeker werd zelf door verweerder nooit uitgenodigd/gehoord om aan te tonen dat hij, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is en/of zijn Belgische levenspartner is de mogelijkheid is om voor onbepaalde tijd het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik.

4.

Dienaangaande wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat bij gebreke aan een voorafgaand (uitnodiging tot) verhoor van verzoeker, verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat er in casu geen zodanige afhankelijkheidsverhouding zou zijn die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Dat nergens uit de beslissing blijkt dat alvorens verzoeker de bestreden beslissing te betekenen, verzoeker werd uitgenodigd om gehoord te worden (om ondermeer aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn wettelijke levenspartner welke de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt) .

Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijsstukken aangaande zijn afhankelijkheidsverhouding met zijn wettelijke levenspartner en op geen enkele wijze kan gescheiden worden van hen alsnog neer te leggen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat er sprake is van schending het art. 20 VWEU nu geen grondig voorafgaand onderzoek door verweerder heeft plaatsgevonden aangaande de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker, zijn wettelijke levenspartner die de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Dat immers de bestreden beslissing gesteund is op een stereotype motivering (welke voor tal van beslissingen kan gelden) en kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivering."

4.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Stelling verzoekende partij

Verzoekende partij is in eerste instantie van mening dat verwerende partij onterecht stelt dat zij het voorwerp uitmaakt van een nog steeds van kracht zijnde inreisverbod voor het Schengengrondgebied, genomen door Tsjechische autoriteiten voor een periode van 5 jaar. Zij is van oordeel dat de "uitroeping tot uitwijzing uit de Tsjechische Republiek" slechts betrekking heeft op het verlaten van de Tsjechische Republiek en niet over het Schengengrondgebied.

Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft uitgevoerd alvorens een beslissing tot weigering van verblijf aan verzoekende partij te betekenen.

In tweede instantie is verzoekende partij van mening dat verwerende partij onterecht weigert om verzoekende partij haar aanvraag tot verblijf in overweging te nemen wegens het vermeende inreisverbod. Zij stelt dat geen enkele wettelijke bepaling een eerder opgelegd inreisverbod als een geldige motivatie voorziet om een aanvraag tot verblijf niet in overweging te nemen.

Verzoekende partij wijst naar het artikel 20 VWEU en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij zonder enige motivatie/ bewijs poneert dat er geen zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn wettelijke levenspartner zou bestaan waardoor aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Verzoekende partij werd volgens haar nooit door verwerende partij gehoord om aan te tonen dat zij op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie zij afhankelijk is en/of haar Belgische levenspartner in de mogelijkheid is om voor onbepaalde tijd het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Verzoekende partij verwijst ten slotte naar het artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG. Volgens haar diende zij, inzake het recht op gezinshereniging, gehoord te worden omtrent haar gezins- en economische situatie. Zij stelt dat dit in casu niet gebeurd is. Zij is dus van mening dat verwerende partij nagelaten heeft het in artikel 41 van het handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekende partij is.

Verzoekende partij is van mening dat er vervolgens een schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht is, van artikel 20 VWEU en dat de bestreden beslissing immers gesteund is op een stereotype motivering.

Weerlegging

1. Het recht om gehoord te worden is niet toepasselijk wanneer een bestuurde een aanvraag indient tot het bekomen van een voordeel, toelating of gunst¹³. In dit geval komt het aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen, op een volledige wijze te informeren¹⁴.

Wanneer het audi alteram partem-beginsel de administratie, die voornemens is een ongunstige maatregel te nemen en dit met name vanwege het gedrag van de geadresseerde, is deze verplicht de betrokkene hiervan op de hoogte te stellen zodat deze nuttig en daadwerkelijk hierop zijn argumenten kan laten wegen, en is het noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen de beslissingen die het verblijf beëindigen enerzijds en de weigering van een beslissing om een aanvraag tot verblijf te weigeren anderzijds.

Aangezien in het tweede geval de aanvrager niet wordt onthouden van een recht of voordeel dat voorheen door hem werd genoten en ten tweede hij in staat was om zijn argumenten en opmerkingen ter ondersteuning van zijn bewering te doen gelden. In het eerste geval daarentegen ontnemt

verwerende partij de vreemdeling daarentegen van een recht dat hij eerder heeft genoten, zodat deze beslissingen hem noodzakelijkerwijs een grief in diens hoofde bezorgen. Bovendien kan de vreemdeling mogelijk niet worden geïnformeerd over de stappen die de overheid heeft genomen.¹⁵

In het concrete geval waarbij het een weigering van een verblijfsrecht betreft, bevindt men zich in de tweede beoogde hypothese en deze beslissing kan niet geacht worden het principe van audi alteram partem te schenden.¹⁶

Bovendien wenst verwerende partij er aan te herinneren dat verzoekende partij alle kansen kreeg om al haar argumenten aan te voeren bij de aanvraag tot verblijf die zij wenste te doen gelden in dit kader¹⁷.

Verwerende partij herinnert in dit verband aan de administratieve jurisprudentie¹⁸, waaruit volgt dat het aan verzoekende partij staat om de bevoegde autoriteit in kennis te stellen van alle elementen die van invloed kunnen zijn op de behandeling of het resultaat van haar verzoek, terwijl de verplichtingen van de overheid op dit gebied op haar beurt op redelijke wijze moeten worden uitgelegd, zo niet moet deze laatste niet in staat zijn om binnen een aanvaardbare termijn gevolg te geven aan de vele verzoeken die bij haar zijn ingediend.

Het stond immers aan verzoekende partij, die een verzoek had ingediend, om alle relevante bewijzen ter ondersteuning van haar verzoek of in aanvulling daarop voor te leggen voordat verweerster een besluit nam, quod non in specie.¹⁹

Er kan geen sprake zijn van een schending van het recht om gehoord te worden.

2. Tegenover de beslissing van een inreisverbod genomen door de Tsjechische Republiek heeft verwerende partij terecht gesteld dat het inreisverbod geldt voor het hele Schengengrondgebied en niet uitsluitend voor het Tsjechische grondgebied. Het inreisverbod genomen door de Tsjechische autoriteiten is inderdaad gebaseerd op het artikel 24 S.I.S. II, i.e. een ontoegankelijkheid op het Schengengrondgebied²⁰.

Verwerende partij heeft dus terecht beschouwd dat verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod in het schengengebied en men kan haar dus niet verwijten om geen grondig voorafgaand onderzoek te hebben uitgevoerd alvorens een beslissing tot weigering van verblijf aan verzoekende partij te betekenen.

3. Artikel 41 van de wet van 15.12.1980 voorziet uitdrukkelijk dat de familielid van een burger van de Unie die een aanvraag van een verblijfskaart op basis van artikel 40bis en 40ter ter van de wet van 15.12.1980 indient, moet voorleggen dat hij een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort heeft, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet. Dit is in casu niet het geval voor verzoekende partij.

4. Voor zover verzoekende partij zich ten gronde op artikel 20 van het VWEU beroept, herinnert verwerende partij eraan dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 met name in het licht van het arrest "Dereci" van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 15 november 2011 (C-256/11) heeft geoordeeld dat :

"[...] slechts uitzonderlijk, in de zeer bijzondere situatie dat een burger van de Unie, ten gevolge van nationale maatregelen die zijn familieleden het recht op gezinshereniging ontzeggen, zou worden verplicht om niet alleen het grondgebied van de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten, afbreuk wordt gedaan aan de essentie van de rechten die hij aan het Unierecht ontleent en zijn familieleden zich op die rechten zouden kunnen beroepen om zich bij de burger van de Unie op het grondgebied van een lidstaat te voegen.

De beantwoording van de vraag of die situatie zich voordoet, vergt volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie een beoordeling van de feitelijke omstandigheden van elk concreet geval, waarbij alle omstandigheden van de zaak moeten worden onderzocht (HvJ, 6 december 2012, C-356/11 en C-357/11, O. en S., punten 47-56). Het is voor de wetgever niet mogelijk bij de totstandkoming van abstracte normen op algemene wijze te anticiperen op al die feitelijke omstandigheden. (...) Indien uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering om aan een van zijn familieleden een verblijfsrecht te verlenen in het kader van de gezinshereniging, ertoe zou leiden een Belg het genot te ontzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat hij de facto ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten, zou de bepaling krachtens welke een dergelijk recht op gezinshereniging zou worden geweigerd, buiten toepassing dienen te worden gelaten. " »²¹

In het arrest C-82/16 heeft het Hof van Justitie, ten zake artikel 20 VWEU vastgesteld dat "er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd" ²².

Er bestaan dus 'zeer bijzondere situaties' waar het Europees recht van toepassing is zelfs wanneer een Unieburger (hier een Belg) zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend.

Het Hof verklaart dat de weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen echter alleen afbreuk kan doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie in haar geheel te verlaten²³.

Volgens de nationale praktijk die in hoofdzaak aan de orde is, geldt voor het onderzoek van de verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging en voor de eventuele toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU, als voorwaarde dat de betrokken derdelander eerst het grondgebied van de Unie verlaat om een aanvraag tot opheffing of opschorting van het tegen hem uitgevaardigde inreisverbod in te dienen²⁴.

Het Hof wijst ook naar de omstandigheden waar daadwerkelijk sprake kan zijn van een afhankelijkheidsverhouding die als grondslag voor een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU kan dienen²⁵. Zij veronderstelt dat in een relatie tussen meerderjarigen, er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU aan de derdelander rechtvaardigt.

In casu is de verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging geïntroduceerd op basis van partner van een Belg. Het betreft dus meerderjarigen, volwassenen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij een uitzonderlijk geval is waarin de Belgische burger op geen enkele wijze zou kunnen worden gescheiden van verzoekende partij of nog dat de Belgische burger afhankelijk van haar is.

Er blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en uit de informatie in het administratief dossier niet dat de weigering van verblijf waaraan verzoekende partij is onderworpen, ipso facto ertoe zou leiden haar Belgische partner "het genot te ontzeggen van de voornaamste door zijn status van burger van de Unie verleende rechten, doordat hij de facto ertoe zou worden verplicht het grondgebied van de Europese Unie te verlaten" en merkt verwerende partij nog op dat verzoekende partij in gebreke blijft om een dergelijke ontzegging te bewijzen.

Bijgevolg kan de opgeworpen schending van artikel 20 VWEU niet weerhouden worden²⁶.

5. Inzake het middel genomen op basis van artikel 41 van het EU-Handvest heeft Uw Raad eraan herinnerd dat, volgens artikel 51 van het EU-Handvest, de bepalingen van dit Handvest gericht zijn tegen de lidstaten "uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen".

Echter, voor zover de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, tegenover een lid van een Belgische familie, die zijn recht op vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, kan niet beschouwd worden dat verzoekende partij het Unierecht heeft uitgevoerd.

Bovendien, wat betreft deze bepaling, het Hof van Justitie heeft al meegedeeld:

« (...) volgt uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk dat dit niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (zie in die zin arrest Cicala, C-482/10, EU:C:2011:868, punt 28). Bijgevolg kan de aanvrager van een verblijfstitel aan artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest geen recht ontleenen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord»²⁷.

Het middel is derhalve niet-ontvankelijk voor zover zij betrekking heeft op de schending van artikel 41 van het EU-Handvest²⁸.

6. Wanneer verzoekende partij artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG inroept moet worden herinnerd dat volgens uw Raad « zodra een richtlijn in nationaal recht is omgezet, is de rechtstreekse inroeping ervan niet meer mogelijk, behalve wanneer de omzetting onjuist is »²⁹. Een dergelijke situatie doet zich hier niet voor.

Derhalve, het inroepen van artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG faalt in rechte³⁰.

7. Tenslotte aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing.

Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.³¹ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

*Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.*³²ⁿ

4.2.3.1. Verzoeker voert de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

4.2.3.2. Los van de vraag of artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn) reeds werd omgezet naar Belgisch recht, dient te worden opgemerkt dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders. Overeenkomstig artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Te dezen is verzoeker de partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belg en heeft hij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie/Belg ingediend. Hij valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zodat hij de schending van artikel 17 van deze richtlijn niet dienstig kan opwerpen. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

4.2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van het aangevoerde artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU).

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

4.2.3.4. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij het voorwerp uitmaakt van een nog steeds van kracht zijnde inreisverbod met als territoriaal

toepassingsgebied het Schengengrondgebied, hem opgelegd door de Tsjechische autoriteiten voor een termijn van vijf jaar. Verzoeker verwijst naar de *“oproeping tot uitwijzing uit de Tsjechische Republiek”* van 7 oktober 2016 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) en stipt aan dat dit document het slechts heeft over het verlaten van de Tsjechische Republiek en niet over het verlaten van het ganse Schengengrondgebied.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Tsjechische autoriteiten voor een periode van vijf jaar dewelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 21.10.2021. Betrokkene werd door Tsjechië CZ0000006397436000001 ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd hem betekend op 23.03.2016.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het Schengen Information System heeft geconsulteerd. Dit leverde een treffer op vanwege de Tsjechische autoriteiten. Vervolgens vragen de Belgische autoriteiten het volgende aan de Tsjechische autoriteiten:

*“Dear colleague’s,
A/m person wants to register at the City Hall from Merelbeke.
Please inform us about the reason for your alert, date of validity and expiry of the measure and if this person has come under criminal notice.
Thank you for your cooperation.
Best regards”*

De Tsjechische autoriteiten antwoorden het volgende:

*“Dear colleagues,
please be informed that a/m person has valid entry ban based on the judgment of District court Praha 6, ref. no. 16T 142/2017, issued on 6. 9. 2015 in connection with decision of City court in Prague dated 23. 3. 2016, ref. no. 9To 93/2016, which came into force on 23. 3. 2016. The person was found guilty of Forgery and Alteration of Public Documents and sentenced to 1 year of imprisonment unconditionally and to 5 years of expulsion. The measure is valid from 21.10.2016 to 21.10.2021.”*

Hieruit volgt dat de overweging in de bestreden beslissing: *“Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Tsjechische autoriteiten voor een periode van vijf jaar dewelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 21.10.2021”* steun vindt in de stukken van het administratief dossier.

De Raad wijst erop dat artikel 25 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: Schengenuitvoeringsovereenkomst), die vermeld wordt in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“1 Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven, raadpleegt hij stelselmatig het Schengeninformatiesysteem. Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, treedt hij vooraf in overleg met de signalerende lidstaat en houdt hij rekening met de belangen van deze lidstaat; de verblijfstitel wordt slechts afgegeven om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen.

Wanneer de verblijfstitel wordt afgegeven, gaat de signalerende lidstaat over tot intrekking van de signalering, doch hij kan de vreemdeling op zijn nationale signaleringslijst opnemen.

1bis Alvorens een vreemdeling ter fine van weigering te signaleren in de zin van artikel 96, controleren de lidstaten hun nationale registers van afgegeven visa voor verblijf van langere duur of verblijfstitels.

2 Wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der Overeenkomstsluitende Partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, treedt de signalerende Overeenkomstsluitende Partij in overleg met de Overeenkomstsluitende Partij die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel.

Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende Overeenkomstsluitende Partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen.

3 De leden 1 en 2 zijn ook van toepassing op visa voor verblijf van langere duur.”

In het Terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken (C/2017/6505) op pagina 124 wordt uiteengezet:

“11.1.EU-brede werking

Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EU-brede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Andere lidstaten in kennis stellen van uitgevaardigde inreisverboden: het is essentieel dat andere lidstaten op de hoogte worden gebracht van alle inreisverboden die zijn uitgevaardigd. Het registreren van de signalering van een inreisverbod in het SIS overeenkomstig artikel 24, lid 3, van de SIS II-verordening is het belangrijkste — maar niet het enige — middel om andere lidstaten te informeren over het bestaan van een inreisverbod en ervoor te zorgen dat dit verbod met succes wordt gehandhaafd. De lidstaten moeten er daarom voor zorgen dat signaleringen van een inreisverbod systematisch in het SIS worden geregistreerd. Voor de lidstaten die geen toegang hebben tot het SIS, kan de uitwisseling van informatie via andere kanalen (bijvoorbeeld bilaterale contacten) plaatsvinden.

Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis) (zie ook punt 11.8).”

Hieruit volgt dat het Tsjechisch inreisverbod bindend is voor alle lidstaten die gebonden zijn door de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), waaronder dus ook België, zodat de verwerende partij hier terecht naar kon verwijzen.

4.2.3.5. Voorts werpt verzoeker op dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat het inreisverbod hem op 23 maart 2016 zou zijn betekend. Verzoeker laat gelden dat pas op 23 maart 2016 een vonnis werd geveld door de gemeentelijke rechtbank te Praag en hierdoor pas op 7 oktober 2016

een oproeping tot uitwijzing uit de Tsjechische Republiek werd genomen. Verzoeker stipt aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins aantoonde wanneer deze oproeping tot uitwijzing uit de Tsjechische Republiek aan hem werd betekend. Verzoeker werpt op dat er geen grondig onderzoek aan het nemen van de bestreden beslissing is voorafgegaan.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat de Tsjechische autoriteiten ten aanzien van hem een inreisverbod hebben genomen dat alleszins nog steeds gelding had op het moment van het nemen van de thans bestreden beslissing, los van de vraag naar de precieze datum van kennisgeving. Verzoeker voegt dit inreisverbod als bijlage 2 toe bij zijn verzoekschrift, zodat hij er alleszins kennis van had en zodat dit hem betekend werd. Waar verzoeker het territoriaal toepassingsgebied van het voornoemde inreisverbod betwist kan worden verwezen naar wat hierboven werd uiteengezet.

4.2.3.6. Verzoeker voert aan dat onterecht *de facto* wordt geweigerd om zijn aanvraag tot verblijf in overweging te nemen omwille van het vermeende inreisverbod. Verzoeker stipt aan dat geen enkele wettelijke bepaling verhindert dat men door een voorafgaand inreisverbod of een voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten geen aanvraag tot verblijf overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet in België zou kunnen indienen. Verzoeker laat gelden dat geen enkele wettelijke bepaling een eerder opgelegd inreisverbod als een geldige motivatie om een aanvraag tot verblijf niet in overweging te nemen voorziet. Verzoeker laat gelden dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de praktijk van een lidstaat waarbij een aanvraag gezinshereniging van een derdelander met een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *K.A. e.a. t. Belgische Staat* van 8 mei 2018, nr. C-82/16, voor recht gezegd dat: *“57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, *Ouhrami*, C 225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat bedoelde Unieburger anders feitelijk gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten zou worden onzegd. Indien dat het geval is, moet de lidstaat in kwestie het tegen genoemde derdelander uitgevaardigde terugkeerbesluit en inreisverbod dan ook opheffen of op zijn minst schorsen.”* (eigen onderlijning)

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de gemachtigde aan een vreemdeling die een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet kan weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Het Hof wijst erop dat het verzoek moet worden behandeld en er moet worden beoordeeld of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat, *in casu* tussen verzoeker en zijn Belgische partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, teneinde na te gaan of deze Belgische partner zou kunnen gedwongen worden om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde aan voornoemd arrest is tegemoetgekomen en in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat ten aanzien van verzoeker een inreisverbod werd opgelegd, maar hij tevens ook als volgt heeft gemotiveerd:

“Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te

kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

Bijgevolg is voldaan aan het gestelde in het arrest *K.A. e.a. t. Belgische Staat* van 8 mei 2018, nr. C-82/16.

Verzoeker laat vervolgens gelden dat de gemachtigde louter poneert dat er van een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn Belgische partner geen sprake is. In dit verband wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier (stukken gevoegd bij verzoekers aanvraag, foto's en getuigenissen door zijn partner) niet blijkt dat verzoeker in die mate afhankelijk is van zijn Belgische partner dat zij hem zou moeten vergezellen bij een vertrek uit België, evenmin blijkt dat zijn Belgische partner in zulke mate afhankelijk is van hem, zodat niet louter geponeerd wordt dat “Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is” maar dat dit steunt op de gegevens van het administratief dossier.

Verzoeker toont onbegrip voor de bestreden beslissing maar hij maakt dus niet op concrete wijze aannemelijk dat *in casu* op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat “uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes partner ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.”

Hoger onder punt 4.1.3.1. werd reeds vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 20 WVEU kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt machtsmisbruik aangetoond.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* door de Belgische autoriteiten werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.2.3.7. Verzoeker werpt nog op dat de bestreden beslissing gesteund is op een stereotype motivering, die voor tal van beslissingen kan gelden en geenszins kan worden beschouwd als een afdoende motivering.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is de bestreden beslissing geenszins stereotiep gemotiveerd maar wordt *in concreto* ingegaan op het ten aanzien van verzoeker genomen inreisverbod door de Tsjechische autoriteiten en wordt gemotiveerd dat hij geen zodanige afhankelijkheid ten opzichte van zijn partner heeft aangetoond opdat het hem niet verlenen van een afgeleid verblijfsrecht ertoe zou leiden dat zij het grondgebied van de Europese Unie dient te verlaten. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

4.2.3.8. Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Daargelaten de vraag of artikel 41 van het Handvest van toepassing is, wordt vastgesteld dat zowel het Hof van Justitie als de Raad van State hebben geoordeeld dat het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot een schending van iemands rechten kan leiden indien deze bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen.

Luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de beslissing leiden indien verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kon zijn op de bestreden beslissing. Indien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoeker en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In casu voert verzoeker aan dat hij nooit werd uitgenodigd of gehoord om aan te tonen dat hij gelet op alle relevante omstandigheden van de zaak op geen enkele wijze van zijn partner kan worden gescheiden en/of het voor zijn Belgische partner onmogelijk is om voor onbepaalde tijd het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker nalaat om *in concreto* aan te geven, indien hij gehoord zou zijn geweest, welke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd inzake de onderlinge afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn partner die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Verzoeker beperkt zich bijgevolg tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Een schending van het hoorrecht wordt dan ook niet aangetoond.

4.2.3.9. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET